

Књига пророка Данила — број сто педесет

Тумачење Језекиља 37 и његов значај за последње дане

Jeff Pippenger

2024-03-21

Након што Језекиљ опише процес уједињења два народа у један, затим указује да ће тим народом владати цар Давид, да ће Он ступити с њима у савез и да ће Његов шатор бити међу њима.

И неће се више сквртити својим идолима, ни својим гадостима, нити иједним од својих преступа; него ћу их избавити из свих њихових пребивалишта у којима су сагрешили, и очистићу их; и биће ми народ, а ја ћу им бити Бог. И Давид, слуга мој, биће цар над њима; и сви ће имати једнога пастира; и ходиће по мојим уредбама, и држаће моје законе, и извршаваће их. И наставаће у земљи коју сам дао Јакову, служи своме, у којој су настајали оци ваши; и наставаће у њој они и деца њихова и деца деце њихове довека; и Давид, слуга мој, биће им кнез довека. И склопићу с њима завет мира; биће то вечни завет с њима; и утврдићу их и умножићу их, и поставићу Светињу своју усред њих довека. И скинија моја биће с њима; да, ја ћу им бити Бог, и они ће ми бити народ. И незнабошци ће познати да ја Господ освећујем Израиља, када Светиња моја буде усред њих довека. Језекиљ 37:23–28.

Језекиљ, тридесет седмо поглавље, пружа веома детаљан приказ запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Два штапа треба да постану један народ када се божанство сједини са човечанством, и имаће једнога цара над собом. Тај један народ јесте Божја црква последњих дана, која су сто четрдесет и четири хиљаде. Два штапа представљају два раздобља расејања северног и јужног царства Израиља. Та два штапа су они које Павле означава као „тело“, док Христа истовремено означава као „главу“ тог тела. Језекиљ Павлову „главу“ поистовећује са „царем Давидом“, а „тело“ са „једним народом“.

У поруци која је била дата адвентизму 1856. године, како је представљено у недовршеном низу о „седам времена“ Хирама Едсона из 1856. године, Едсон указује на пророчанство о шездесет и пет година у седмом поглављу Исаије као на библијску референтну тачку за почетке оба раздобља од по седам времена. Пророчанство о шездесет и пет година постављено је у загонетан контекст, сличан одломцима у књизи Откривења који кажу: „Ко има уши да чује, нека чује.“ Ако имате очи које могу да виде и уши које могу да разумеју, у том одломку има нечег веома чудесног.

Јер је глава Сирији Дамаск, а глава Дамаску Резин; и за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити тако да више не буде народ. И глава Јефрему јесте Самарија, а глава Самарији син Ремалијин. Ако не узверујете, заиста се нећете одржати. Исаија 7:8, 9.

Пророштво о шездесет и пет година започело је 742. године пре Христа, и унутар тих шездесет и пет година, деветнаест година касније, 723. године пре Христа, северно царство

Израиља било је одведено у ропство од стране Асирије; а када су те године истекле, 677. године пре Христа, Манасија је био одведен у заробљеништво у Вавилон. Тих шездесет и пет година такође су биле представљене у испуњењима свршетка расејања два народа, који су, у Језекиљевом казивању, требало да постану један штап. Оне су означиле 1798, 1844. и 1863. годину, редом. У стиховима који поистовећују поруку која је била одбачена 1863. године постоји посебно пророчко откривење у које је пророштво заоденуто.

То је откривење да је „глава“ једног народа његов главни град, и да је „глава“ главног града цар. Оно пружа два сведока за ово откривење, а затим приводи цело пророштво и откривење закључку загонетком: „Ако не узверујете, заиста се нећете утврдити.“ Ако не верујете да је цар глава, и да је глава главни град, тада се нећете утврдити.

Језекиљев народ, који настаје спајањем два штапа северног и јужног царства, требало је да има цара, који је глава, која је престони град народа. Читав овај одломак из Језекиља говори о пророчким обележјима запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, што представља сједињење Божанства са човечанством током периода оглашавања седме трубе ислама трећег тешког јада.

Дани оглашавања Седме трубе, у десетој глави Откривења, отпочели су када више није требало да буде „времена“, а то је било 22. октобра 1844. године, када је стигао трећи анђео. У том тренутку Јован је искусио горчину тог датума, и тада му је било речено да измери храм, али да изостави историју хиљаду двеста шездесет година гажења светиње и војске, јер је тај период био дат незнабошцима.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју к небу, и закле се Ониме који живи у векове векова, који створи небо и оно што је на њему, и земљу и оно што је на њој, и море и оно што је у њему, да времена више неће бити; него у дане гласа седмога анђела, кад стане трубити, свршиће се тајна Божија, као што је објавио својим слугама пророцима. И глас који чух с неба проговори ми опет и рече: Иди, узми књижицу која је отворена у руци анђела који стоји на мору и на земљи.

И отидох к анђелу и рекох му: Дај ми књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти утробу, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове и поједох је; и беше у мојим устима слатка као мед; а чим је поједох, утроба ми загорча. И рече ми: Ваља ти опет пророковати народима и племенима и језицима и царевима многим. И беше ми дата трска слична палици; и анђео стајаше говорећи: Устани и измери храм Божији, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А спољашње двориште храма изостави и не мери га, јер је дано незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца. Откривење 10:5–11:2.

Храм који је Јован требало да измери 22. октобра 1844. био је храм који је имао богомољце „у њему“. Трем је требало изоставити. Храм који има олтар, а уједно има и богомољце у њему, јесте Светиња небеске светиње. У трему је постојао олтар, али је њега требало изоставити, те је стога једини други олтар у Божјој светињи олтар кадиони који се налази у Светињи. При доласку трећег анђела 1844. године, што је предочавало долазак трећег

анђела на почетку времена печачења 11. септембра 2001. године, храм се састојао само од два одељења.

Свето место било је симбол Цркве, коју Павле поистовећује са телом, а Светиња над светињама била је симбол главе тела. Свето место је симбол човечанства, а Светиња над светињама је симбол божанства. Жртвеник, и дим који се уздизао са жртвеника, који се подизао и улазио у Светињу над светињама, представља тачку на којој се човечанство повезало са божанством. Човечанство може ући у Светињу над светињама само вером, али се искуство верних налази у Светом месту.

Ту треба да једу Реч Божју, као што је представљено хлебовима на столу предложена. Ту треба да пусте да њихова светлост светли пред људима и да прославе свога небеског Оца, као што је представљено седмокраким свећњак, за који нам је речено да представља Цркву. Ту треба да се повежу с божанством док се њихове молитве, са Христовим заслугама, уздижу у саму присутност Божанства.

Од 1798. до 1844. године, Архитекта Храма подигао је храм човечанства који је намеравао да сједини са Својим храмом божанства, али се човечанство побунило. Од 2001. године, Он поново подиже храм човечанства, представљен као сто четрдесет и четири хиљаде. Према Језекиљу, „цар Давид“ треба да влада над народом, који се преображава из долине мртвих, сувих лаодикијских костију у моћну војску која се подиже као застава у време ускоро долазећег закона о недељи.

Јужно царство Јудино било је место где се налазио главни град, Јерусалим, а народ, цар и престоница представљају „главу“. Ако верујете, заиста ћете се утврдити. У односу између северног и јужног царства, Јуда је била „глава“; тамо се налазила престоница, и то је град који је Господ изабрао да у њега стави Своје име. Северно царство било је „тело“. Због Соломоновог отпадништва Господ је подигао противнике против Соломона. Један од тих противника био је Јеровоам, који је постао први цар подељеног северног царства Израела.

А Јеровоам, син Наватов, Ефраћанин из Середи, слуга Соломонов, чијој се матери име зваше Серуа, жена удовица, и он подиже руку на цара. А ово беше узрок што подиже руку на цара: Соломон сазида Мило и оправи проломе града Давида, оца својега. И Јеровоам беше човек храбар и ваљан; и кад Соломон виде младића да је вредан, постави га над свим пословима дома Јосифова. И догоди се у то време, кад Јеровоам изиђе из Јерусалима, да га на путу нађе пророк Ахија Силомљанин; а беше се огрнуо новом хаљином; и њих двојица бежу сами у пољу. И Ахија узе нову хаљину што беше на њему, и раздре је на дванаест комада; И рече Јеровоаму: Узми себи десет комада; јер овако вели Господ, Бог Израилев: Ево, ја ћу истргнути царство из руке Соломонове и даћу теби десет племена: (Али ће му остати једно племе ради слуге мојега Давида и ради Јерусалима, града који изабрах између свих племена Израилевих:)

Зато што су ме оставили и поклонили се Астарт, богињи Сидонаца, Хемосу, богу Моаваца, и Милкому, богу синова Амонових, и нису ходили мојим путевима да чине што је право у мојим очима, и да држе моје уредбе и моје судове, као Давид, отац његов.

Али нећу му узети све царство из руке његове; него ћу га поставити за кнеза за све дане живота његова ради Давида, слуге свога, кога изабрах, јер је држао моје заповести и моје уредбе. Него ћу узети царство из руке сина његова и даћу га теби, десет племена. А сину његову даћу једно племе, да Давид, слуга мој, има увек жижак преда мношвом у Јерусалиму, граду који сам изабрао себи да онде поставим име своје. 1. Царевима 11:26–36.

Народ који је настао када је Језекиљ саставио два штапа требало је да има „Давида“ за цара, а Давид је владао из Јерусалима, престоног града у којем је Бог изабрао да положи Своје име. Десет северних племена били су симбол тела, а Јерусалим је био симбол главе. Због греха Манасијиних, Јуда је 677. године пре Христа одведена у вавилонско ропство, чиме је отпочело расејање „седам времена“ против јужног царства. У то време Господ је одбацио Јерусалим.

Ипак, Господ се не одврати од жестине великога гнева свога, којим се разгневио на Јуду због свих увреда којима га је Манасија раздражио. И Господ рече: И Јуду ћу уклонити испред лица свога, као што сам уклонио Израиља; и одбацићу овај град Јерусалим, који сам изабрао, и дом за који сам рекао: Име моје биће ондје. 2. Царевима 23:26, 27.

У „дому“ у Јерусалиму Он је изабрао да положи Своје име, а град и дом били су одбачени; али је кроз Захарију дато обећање да ће Господ још једном изабрати Јерусалим.

Тада одговори анђео Господњи и рече: Господе над војскама, докле се нећеш смиловати на Јерусалим и на градове Јудине, на које си се гневио ових седамдесет година? И Господ одговори анђелу који говораше са мношвом добрим речима, речима утехе. Тада ми анђео који разговараше са мношвом рече: Објави, говорећи: Овако вели Господ над војскама: ревнујем за Јерусалим и за Сион великом ревношћу. И веома се гневим на народе који су безбрижни; јер се ја само мало разгневих, а они потпомогоше невољу. Зато овако вели Господ: вратио сам се Јерусалиму с милошћу; дом мој биће сазидан у њему, говори Господ над војскама, и уже ће се развући преко Јерусалима.

Опет вичи, говорећи: Овако вели Господ над војскама: Моји ће се градови још разлећи изобиљем; и Господ ће још утешити Сион, и још ће изабрати Јерусалим. Тада подигох очи своје и видех, и гле, четири рога. И рекох анђелу који говораше са мношвом: Шта су ово? А он ми одговори: То су рогови који расејаше Јуду, Израиља и Јерусалим. И Господ ми показа четири тесара. Тада рекох: Шта су ови дошли да чине? А он проговори, говорећи: То су рогови који расејаше Јуду, тако да нико не подиже главе своје; али ови су дошли да их устраше, да оборе рокове незнабожаца, који подигоше свој рог на земљу Јудину да је расеју.

И опет подигох очи своје и погледах, и гле, човек са мерним ужетом у руци својој. Тада рекох: Куда идеш? А он ми рече: Да измерим Јерусалим, да видим колика му је ширина и колика му је дужина. И гле, анђео који говораше са мношвом изиђе, и други анђео изиђе да га сретне, и рече му: Трчи, говори томе младићу, говорећи: Јерусалим ће бити настањен као места без зидова, због мноштва људи и стоке у њему. Јер ја ћу му, говори Господ, бити зид огњени унаоколо, и бићу слава усред њега. Хајде, хајде, изађите и бежите из земље северне, говори Господ; јер вас расејаш као четири ветра небеска, говори Господ.

Избави се, Сионе, ти који пребиваш код кћери вавилонске. Јер овако говори Господ над војскама: После славе посла ме к народима који вас опљачкаше; јер ко се вас дотиче, дотиче зеницу ока његова.

Јер, гле, махнућу руком својом на њих, и они ће бити плен слугама својим; и знаћете да ме је Господ над војскама послао. Певај и радуј се, кћери Сионска; јер, ево, ја долазим, и настањиваћу се усред тебе, говори Господ. И многи народи ће се присајединити Господу у тај дан, и биће мој народ; и настањиваћу се усред тебе, и знаћеш да ме је Господ над војскама послао к теби. И Господ ће наследити Јуду, свој део у светој земљи, и опет ће изабрати Јерусалим. Умукни, свако тело, пред Господом; јер се подигао из светога обиталишта својега. Захарија 1:12–2:13.

Обећања да ће Господ поново изабрати Јерусалим испунила су се када је древни Израил, након свога ропства у Вавилону, поново саградио Јерусалим; али пророци говоре више о последњим данима него о данима у којима су живели. Господ је „подигао се из светога храма својега“ 22. октобра 1844. године, када је устао и прешао из Светиње у Светињу над светињама, у које време је „свако тело“ требало да „ћути пред Господом“, јер је настао противслични Дан помирења, у складу са Авакумом 2:20.

Али Господ је у светом храму своме; нека сва земља ћути пред Њим. Авакум 2:20.

У то време, Јовану је у једанаестом поглављу Откривења било речено да измери храм, чему је Захарија посведочио када је „подигао“ своје „очи опет, и погледао, и гле, човек са ужећем мерничким у руци својој“. Тада Захарија рече: „Куда идеш?“ А Јован рече Захарији: „Да измерим Јерусалим, да видим колика му је ширина и колика му је дужина.“ Историја поновне изградње Јерусалима после седамдесетогодишњег ропства, и историја која је започела 1798. године, али се завршила побуном када је трећи анђеол стигао 1844. године, обе поистовећују дело које је започело 11. септембра 2001. године.

Јужно царство, град Јерусалим и цар Давид јесу „глава“ на којој треба да се пројави карактер Божји. Северно царство представља „тело“, а када је Господ одредио да поново „помиљује Јерусалим“ и да га „утешу“ и да га поново „изабере“, Он тиме указује на запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, што укључује сједињавање мртвих сувих костију Лаодикије, а потом и оживљавање тих костију у силну војску.

То дело је представљено у тридесет седмом поглављу Језекиља, и представљено је северним и јужним царством, која пружају поређење дела испуњења заветног обећања да ће Његов закон уписати у срца и умове сто четрдесет и четири хиљаде. Од два штапа, један и само један је означен као глава, и ако верујете, ако ваше очи могу да виде и ваше уши могу да разумеју, то означава други штап као тело.

Ову студију наставићемо у следећем чланку.

„На темељу који је сам Христос поставио, апостоли су сазидали цркву Божју. У Светом писму се често употребљава слика подизања храма да би се приказало зидање Цркве. Захарија упућује на Христа као на Изданака који ће сазидати храм Господњи. Он говори

о незнабошцима као о онима који помажу у том делу: ‘И они који су далеко доћи ће и зидаће храм Господњи;’ а Исаија објављује: ‘И синови туђинаца сазидаће твоје зидове.’ Захарија 6,12.15; Исаија 60,10.“

„Пишући о зидању овога храма, Петар каже: „Приступајући к Њему, живоме камену, који је, истина, од људи одбачен, али од Бога изабран и драгоцен, и ви се, као живо камење, зидајте у духовни дом, свештенство свето, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа.“ 1. Петрова 2:4, 5.

„У каменолому јеврејског и незнабожачког света апостоли су се трудили, износећи камење да га положе на темељ. У својој посланици верницима у Ефесу, Павле је рекао: ‘Тако, дакле, више нисте туђини ни дошљаци, него сте суграђани светих и домаћи Божји; назидани на темељу апостола и пророка, где је сам Исус Христос угаони камен; на коме сва грађевина, складно састављена, расте у свети храм у Господу; на коме се и ви заједно зиђете за пребивалиште Божје у Духу.’ Ефесцима 2:19–22.“

„А Korinćanima је pisao: ‘Po blagodatі Božjoj koja mi је data, kao mudar neimar postavio sam temelj, a drugi zida na njemu. Ali svaki neka pazi kako zida na njemu. Jer drugoga temelja niko ne može postaviti osim onoga koji је postavljen, a to је Isus Hristos. Ako li ko zida na ovome temelju zlato, srebro, drago kamenje, drva, sijeno, slamu; delo svakoga izaći će na videlo: jer će Dan pokazati, pošto će se ognjem otkriti; i oganj će ispitati kakvo је čije delo.’ 1. Korinćanima 3:10–13.

„Апостоли су градили на сигурном темељу, на Стени векова. На тај темељ доносили су камење које су исклесали из света. Градитељи нису радили без сметњи. Њихов рад био је изузетно отежан противљењем Христових непријатеља. Морали су да се боре против нетрпељивости, предрасуда и мржње оних који су градили на лажном темељу. Многи који су радили као градитељи цркве могли би се упоредити са градитељима зида у дане Немијине, о којима је записано: ‘Који зидаху зид, и који ношаху терет, и који товараху, сваки једном руком рађаше посао, а другом руком држаше оружје.’ Немија 4:17.” Дела апостолска, 595–597.